

Stran / Page: 14

Doseg / Reach: 113000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 279 cm²

1 / 1

onkraj giba

In kliči me... kontejner

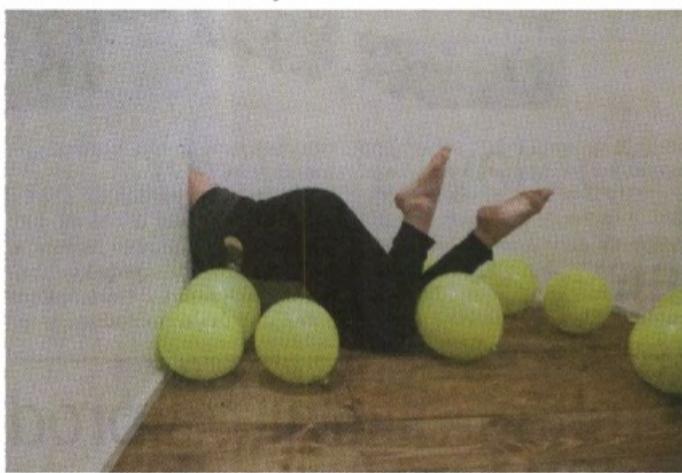
Nina Fajdiga in Jasmina Križaj: ...in kliči me Antonija. Producija zavod Emanat.

Ana Schnabl

Pretekli petek je v Jakopičevi galeriji doživel premiero performans, duhovito naslovljen z „...in kliči me Antonija“ avtoric *Nine Fajdiga in Jasmine Križaj*. V predstavi, ki je zajemala iz večplastne in različnih kontekstih pogosto tematizirane reprezentacije Ženske, sta nastopili še *Leila McMillan* in *Clarice Braga Barbosa*. Navadno galerijski ambient je bil to pot preobražen, gledalci smo okoli plesnega podija sedeli na bližini skorajšnjega dotika s performerkami, ki so, slepe (njihove oči so bile prelepjene s črnim trakom, ki naj bi aludiral na anonimnost), oblecene v prosojna, seks oblačila, za nas uprizarjale nekoliko manj običajen peep show. Predstava se je začela letargično: akterke so obiskovalce pričakale v striking poses – markantnih, a nikakor udobnih pozah – vsaka v svojem oddelku razstavlječa in iz svoje izhodiščne situacije so začele zlagoma, a vztrajno razvijati svoj striking solo. Repertoar gibalnih elementov je bil karseda ozek, daleč od avtorskega ali izvirnega, saj so si plesalke (nišljeno pogojno) svoj striking material na neki točki začele izmenjevati. Bile so ukleščena telesa, telesa, ki se gibljejo rigidno in staccato, popolnoma avtomatično, oddvojena od volje ali hotenja. Telesa so ponavljala formule gibanj in stopnjevala ritem, dokler se niso združila v razglasenem motenem koncertu. Koncert je nazadnje propadel, kot bi postopoma pod taktirko automatizmov propadla

njihova telesa; spodleteli show, ki naj bi razkazal štiri dobre bejbe v vročih hlačkah, je za konec ovenčala Fajdiga, ki je izpljuvala rdeče ploščice, ki naj bi služile kot konfeti. Teza, ki jo performans ...in kliči me Antonija vzpostavlja na papirju in izvedbeno, je umestna, a se žal, na izvedbeni ravni, ne premakne dlje v antitetičnost, niti ne ponudi sinteze. Preigrava eno in isto izjavo o ženski kot zgolj-objektu, ki jo gledalec razbere kmalu po uvodu in zato stežka zadrži napetost gledanja. Četudi se akcije veskoči spremenijo in lahko gledalec izbira objekt opazovanja, se ne le slednji, temveč tudi prvi ob repeticiji izčrpata. Vzdrževanje predvidljivega je sicer zanimiva metodološka ali dramaturška izbira, vendar se njenja uspešnost izkaže šele v vsakokratnem posameznem primerku.

Predstava je poleg tega ujeta v manjši parodoks. Ker ustvarjalke tezo udejanijo na performativni ravni – z distinkтивnim gibanjem, ki že samo po sebi izteka pomen – se je dobro vprašati, čemu kostumi in čemu prelepljene oči. S to odločitvijo kvečjemu zapirajo, ne pa krepijo učinke lastnih aktivnosti na odru: ženske so tudi brez butičnih kripic, šminke, seks frizur, spol tu ne potrebuje dodatnih znakov. Žensko telo (ne samo v popularni kulturi, če nekaj takega v smislu zaprtega pojmovnega kroga dejansko obstaja) je kontejner, v katerega je že izmetano žensko, ženstveno, objektno.



Performans ...in kliči me Antonija avtoric Nine Fajdiga in Jasmine Križaj zajema iz večplastne in pogosto tematizirane reprezentacije Ženske.